

„Het moet niet te massaal zijn”

GRONI.
DAGBLAD
8-10-93

Afgelopen zondag werd in de Coendersborg in Groningen door niemand minder dan Willem Duys de nieuwe CD van Roelof Stalknecht gepresenteerd: 'My foolish heart'. Reden genoeg voor onze jazzmedewerker om eens bij de Groninger jazzpionier op bezoek te gaan en naar diens muzikale levensloop te vragen. En wat voor een levensloop.

Roelof Stalknecht: „Eigenlijk wist ik niet precies wat ik wilde toen ik van de HBS af kwam. Ik had al wel een beetje muziek gemaakt, in de oorlog met schoolorkestjes en zo, en na de oorlog, voor de Canadezen, in een orkest met Benny Behr, maar ik dacht er eigenlijk niet aan daar mijn beroep van te maken. Ik heb bijvoorbeeld nog met de gedachte gespeeld leraar te worden of zo iets, maar toen werd ik gevraagd om voor een maand in Den Haag te gaan spelen bij Heck's. Ik had toch vakantie, dus dat leek me wel wat. Nou, van het een kwam het ander, dus kwam ik in een nachtclub terecht in Den Haag en daar kwam ik weer in contact met mensen als John de Mol sr. en John Engels sr. In die tijd speelden ook veel Nederlandse orkestjes in 'de zone', het door de geallieerden bezette deel van Duitsland en na een halfjaar-tje Den Haag raakte ik daar verzeild.”

Door **Peter de Vos**

„Nederland had toen nog geen vredesverdrag met Duitsland, dus als muzikant liep je daar rond als 'allied civilian'. We hadden daar alle faciliteiten van de Amerikaanse officieren. We mochten overal in en we werden in dollars betaald. Mooi leven. In die tijd speelde daar ook het Atlantic Quartet. Die zochten een pianist en dat werd ik dus. Op die manier ben ik in het circuit terechtgekomen. In die tijd heb ik ook elke ochtend een radioprogramma gehad, bij ANF Neurenberg. Dat programma werd door alle andere ANF's gerelayeerd, ook vanuit Bremerhaven, en dat station was in Groningen te ontvangen. Zo raakte ik via de Amerikaanse radio bekend in mijn eigen geboortestad. Bij de RONO hebben ze toen nog van zo'n uitzending een glasplaat gesneden, zodat er uit die tijd toch nog muziek bewaard gebleven is. Vervolgens heb ik twee jaar bij de Millers gespeeld, ook in de zone, en

in Zwitserland en in Denemarken. Daar heb ik ook nog een tijdlang een radioprogramma gehad. Dan werden er grammofoonplaten van grote strijkorkesten gedraaid en die speelde ik op de piano aan elkaar. Ik begon dan in de toonsoort waar de ene plaat mee eindigde en ik eindigde met de toonsoort waar de volgende plaat mee begon. Opeen gegeven moment had ik niet zoveel zin meer in dat reizen en trekken en toen ben ik naar Groningen teruggegaan.”

Lang

„Daar ben ik gaan spelen bij Lang en dat is de periode waar de oudere Groningers mij dus vooral van kennen. Toen ik daar kwam liep die tent niet zo best, maar het duurde niet lang of het was er elke avond een pandemonium. Alle studenten kwamen er, musici, artiesten. Ik denk dat ik daar zo'n anderhalf jaar gezeten heb, een vreselijk leuke tijd was dat.”

„Ik kreeg toen ook radiouitzendingen voor Hilversum, en ook landelijke bekendheid, en toen werd ik door Lou van Rees gevraagd als 'entertainer' in Rotterdam. Dat was hard werken, maar het verdiende goed. Toch had ik dat na een jaar of wat ook wel bekeken. Allerlei mensen die tegen je aan zaten te zeuren, dat ging me op een gegeven moment tegenstaan, daar werd ik zenuwpatiënt van. Dus in 1960 kapte ik ermee. In dat jaar kreeg ik ook een Edison. Hij staat nog in de voorkamer. Leuk was ook dat plaatje dat ik samen met mijn zus Janny heb gemaakt, met standards, maar dan met Groningse teksten. Nu doet iedereen dat, maar wij waren eigenlijk het eerst.”

„Daarna heb ik een aantal jaren bij Seth Gaaikema gespeeld, dat was weer heel wat

anders. Daar moest je weliswaar elke avond precies hetzelfde spelen, maar anderzijds was het weer een heel nieuwe discipline. Je moest enorm geconcentreerd zijn, want je moest op het minste gebaartje kunnen reageren. Dat heeft een jaar of zes geduurd, maar toen zijn we, overigens als de beste vrienden, uit elkaar gegaan. Voor dat werk was ik eigenlijk ook niet gebouwd. Maar ook toen heb ik niet lang hoeven piekeren over wat ik moest doen, want vanaf dat moment werd de telefoon mijn baas... Er gebeurde niet veel spectaculairs, maar ik heb altijd wel werk gehad en dat gaat nog steeds door.”

Niet massaal

„Alleen ben ik dus in de laatste dertig jaar geen lange verbintenissen aangegaan. Dat bevalt me best. Zo heb ik met diverse bezettingen gespeeld. Op Europese cruises met Adèle Bloemendaal en Donald Jones en och, met wie al niet. Ook voor de tv. Maar in grote toestanden heb ik niet zo'n zin. Het moet niet te massaal zijn. Voor mij dus geen North Sea Jazz Festival. Ik moet contact hebben met het publiek. Wanneer er dan een leuke interactie ontstaat, dan heb ik het prima naar mijn zin. Laatst werd ik bijvoorbeeld nog uitgenodigd in café Overstag met een gitarist, een bassist en een saxofonist die ik helemaal niet kende. Dat werd een heel leuke avond in een heel leuke sfeer. Ik speel ook regelmatig in de Coendersborg, liefst samen met bassist Henk Haverhoek, want we voelen elkaar perfect aan. Samen met hem had ik al eens een LP gemaakt en nu dus een CD. Ja, zo gaat het lekker. Niet spectaculair, maar wel lekker. En zo hoop ik nog een poosje door te gaan.”

◀ Roelof Stalknecht: „Ik moet contact hebben met het publiek”.

Foto: Archief
DGP/Bert Jippes